

PARC DE JOSEP BRUFAU

Conegut popularment per «PASSEIG» és lloc apropiat d'esbarjo per grans i petits.

SUMARI:

- El lector opina
- Agenda
- Editorial
- El nostre Concurs
- La Barretina: S'albira una solució
- Mirant la televisió
- Història i anecdotari
- Desde l'arxiu històric de Cervera
- V Trial de Reis
- Participem
- L'1 de Març: Eleccions
- S'ha d'anar a votar
- Coses de la Parròquia
- Catalunya espill del seu passat
- Demogràfiques
- Candidatures a les Eleccions Municipals
- Quinta Columna
- La iniciació sexual dels fills
- Remembrança de la Ribera del Sió
- El Municipi
- Som a Riella: Ser de dreta i ser d'esquerra

SIO - Butlletí Informatiu Municipal

Director: Alcalde, Ricard Vicens
Subdirector: Jaume Cuñat Mata

Redactors: Josep Bertran, Pasqual Castellà,
Ricard Creus, Joan Eroles, Josep M.ª Lluç,
Pere Mora, Jordi Padullés i Joan Puig

Col·laboradors: Miquel Aguilà, Jaume Cots,
Raimon Creus, Lluís Pons, Deudat Pont
i Guillem Viladot.

Edita: Ajuntament d'Agramunt (Lleida)
Impremta G. Vicens - Guimerà, 15
Agramunt

Redacció i Administració
Carrer la Plaça, 1 Apartat Correus 10
Agramunt (Lleida)

Subscripció anual: Espanya 300 ptes.
Estranger 350 ptes.
Número solt 30 ptes.

Dipòsit Legal: L. 138-1964

Publicitat contractada anual:

Una pàgina	3000 ptes.	al mes
1/2 »	1500 »	
1/4 »	750 »	
1/8 »	400 »	

Anuncis solts, 50 % d'augment

Per a subscripcions i anuncis poden
dirigir-se a la Llibreria
Gaspar Vicens - Tel. 39 09 79
o bé a Pere Mora - Tel. 39 03 81
Jaume Cots - Tel. 39 01 32

METGES:

El servei «Metge de Guàrdia» de la Comarca,
per als dies festius i caps de setmana, està
constituït a càrrec dels següents doctors:

Dr. ANTONI PASCUAL SORO
Telèfon 530776 — Les Pallargues

Dr. LLUIS SABALA ABELLÓ
Telèfon 390222 — Preixens

Dr. JOAQUIM FELIP BRUFAU
Telèfon 390154 — Agramunt

Dr. MIQUEL SUAREZ OTERO
Telèfon 390635 — Agramunt

BOMBERS: Ajuntament - Tel. 39 06 32

CREU ROJA:

CREU ROJA I SERVEI D'AMBULANCIA
Telèfon 390013 - Guàrdia Civil Agramunt

FARMÀCIES:

Sr. ANGEL MAS GRAU
Telèfon 390133 — Agramunt

Sr. GUILLEM VILADOT PUIG
Telèfon 390087 — Agramunt

Als domicilis dels metges i a les farmàcies, hi
ha un cartell indicant, cada festa, el metge de
torn.

El lector opina...

L'ASTORAMENT I LA CAIXA

Srs. de la redacció de Sió:

No hauria volgut entrar en la polèmica, però davant la resposta del Ramon, a una carta del Joan, crec sincerament lamentable que això ho pugui dir un home d'Agramunt, possiblement català.

Molt bé que vostè no tingui relació amb la Caixa, però el que no puc admetre, almenys jo, que crec que sí que haig de veure amb la Caixa (i com jo molts agramuntins), és en primer lloc una cosa que vostè anomena «A caballo regalado no le mires el dentado»; he de dir-li en primer lloc que la Caixa no regala res ja que solament és una entitat on hi ha una part de membres que tenen la funció de l'administració i una altra part que són els accionistes (o impositors) qui són els que hi porten els diners perquè la part administrativa els faci treballar i rendir en benefici de tots, però hem de tenir en compte que el camp d'acció de la Caixa és Catalunya (Principat) i Balears, i ara cal aclarir que en primer lloc com a accionista i com a català crec que com que els diners que hi ha allí són capital català, demano i exigeixo que tot el que faci la Caixa, almenys en quant a mi em pertoqui, m'ho facin en català, és a dir que quan publiquin un llibre, factura o comunicat m'ho facin en la meua llengua.

Lògicament he d'admetre que si vostè no té res a veure amb la Caixa no li molesti que ho facin en català, el que sí és clar és que a la nostra Vila hi ha d'altres entitats bancàries que ho fan tot en castellà malgrat que el que sí saben és que els diners catalans són bons, però el fer les llibretes en català és gastar quartos endebades, i llavors com molt bé deu saber ja ho fan tot en castellà. El que mai no li discutiré és que el castellà sigui una llengua bonica, poètica i agradable per llegir..., etc., però el que sí que sé, és que el català també té totes aquestes qualitats que vostè dona al castellà, però en té una de més: que és la meua llengua i la de la meua terra.

Per acabar sols voldria demanar a totes les entitats bancàries locals i en general, que facin llibretes i altres comunicats en català, almenys als qui són catalans.

Recordem que en Raimon diu: «Qui perd els orígens, perd la identitat».
Josep

Apreciat/da comunicant C. B.

Després de llegir la vostra carta al núm. passat de Sió —la primera que lloa en aquesta revista la petita col·laboració musical del Club d'Esplai—, em plau d'agrair, en nom del mateix, la vostra visió positiva del resultat i l'esforç que comporta l'organitzar les coses que demanen constància.

Però, cal dir-ho: per altres, el que anàvem fent no era pas tan positiu. I, per altres, font de molèsties inexplicables.

Malgrat tot, aclarim-nos: si nosaltres cantàvem al temple, era per fer més participativa, festiva i ambientada la trobada dominical cristiana; mai del món ens havia passat pel cap de fer la competència a ningú (!). I sempre, amb el noble anhel de «fer Parròquia».

És a dir, creiem de bona fe, ja fa sis anys, que la nostra col·laboració constant i del tot gratuïta a la Parròquia —que mai he identificat amb el temple únicament ni amb cap persona concreta—, donava caire obertament parroquial a les nostres activitats.

Però..., a la vida hom reb molts desenganys. És més: hi ha vegades que aquests augments de volum si provenen d'aquells que menys t'ho esperes; i que, per lògica, hom n'esperaria conhort, bonhomia, ànims, i no pas —com és el nostre cas— tot el contrari.

També he considerat la vostra carta com una crida als responsables del Club d'Esplai. Us he respost com a tal, car aquesta comanda en prové del meu superior major. No obstant, el meu gust seria parlar-ne de paraula amb tots els interessats: no hi tinc cap inconvenient. Gràcies.

Mn. Ricart

Sr. Director de «Sió»:

Fa uns dies, vaig llegir l'escrit aparegut, en aquesta secció, el passat mes de gener, i signat per Ramon. Dit senyor, comentava o millor dit criticava, una altra carta del mes de desembre i signada per Joan. Em permeto donar la meua opinió al respecte.

En Ramon pregunta: no és bonic l'idioma castellà, Joan?, adjuntant una sèrie d'adjectius afalagant-lo. L'opinió d'en Ramon al respecte és ben lloable com a democràtics que intentem ésser, però ha de recordar que el castellà és un idioma que aci ens ha estat imposat per la força, a costa de marginar

Segueix a la plana 4

GENER

Dia 17 — SANT ANTONI

Aquest apunt d'avui és en motiu d'un record nostàlgic i ja llunyà; la cavalcada dels Tres Tombs -es celebrà per última vegada l'any 1965- i que organitzava la Confraria de Pagesos de Sant Antoni Abat.

Dia 18 — MÚSICA

Ha tingut lloc a les Escoles Nacionals una sessió d'iniciació a la música. Aquest acte és un més dels que «La Caixa» ve desenrotllant en el transcurs d'aquests últims mesos i dels que SIÓ va donant compte en un altra secció.

Dia 20 — ECOLOGIA

Avui, un grup de persones preocupades pels problemes del medi ambient, s'han agrupat i han format el Grup Ecològic de la Ribera del Sió. Com a primera tasca a fer, s'han interessat per la troballa de mineral d'urani a la veïna comarca de la Segarra, i els greus problemes que la seva possible extracció representarien per algunes contrades de la nostra comarca.

FUTBOL

Ens informen que, pels incidents que es produïren al camp d'esports Municipal el passat diumenge dia 7, la junta del C. F. Agramunt ha hagut de pagar una multa d'11.000, pessetes, amb advertència de molt més fortes sancions en el cas de tornar-se'n a produir de nous. És per això que demanem a l'afecionat, prudència i civisme encara que moltes vegades, la raó estigui amb ell.

Dia 24 — SANT FRANCESC DE SALES

La diada del patró dels periodistes, als de SIÓ -potser perquè no en som massa- se'ns passa cada any per alt. Que recordi, en el transcurs dels 15 anys de SIÓ, tan sols una vegada -i ja fa anys- han celebrat un sopar de germanor, els components de la redacció.

Dia 31 — ALTRUISME

Els alumnes de 8è de Bàsica de les Escoles Nacionals, han fet donatiu, a Càritas Parroquial, del contingut de la cistella de Nadal que varen rifar, per no haver aparegut el número agraciat. És un ject altament humanitari que, pel que es veu, ha sortit d'ells mateixos i més remarcable, encara, si tenim en compte que, bàsicament, han sabut renunciar a torrons, fruites i altres llimineries que el mentat cistell contenia. Cal donar un 10 en humanisme als nostres minyons.

FEBRER

Dia 9 — ACTE ELECTORAL

El Partit dels Socialistes de Catalunya (P. S. C. - P. S. O. E) ha encetat la campanya electoral -a la nostra Vila- per a les eleccions legislatives del proper 1.º de març. L'acte ha tingut lloc, aquest vespre, al Cinema Àvinguda 1, i davant una setantena de persones han parlat: Josep M.ª Triginer, Josep Pau i Amadeu Clarià.

Dia 10 — ELECCIONS MUNICIPALS

A l'hora de tancar aquesta secció d'AGENDA sols podem dir, sobre les mateixes, que els diferents partits es mouen per a formar candidatures per anar a l'Ajuntament, encara que es troben amb dificultats per trobar les persones idònies que els representin, el que fa molt probable que hi hagi candidatures d'independents. Es remoreja que es presentaran 3 o 4 opcions als votants d'Agramunt.

ALTRE COP, PER CATALUNYA!

Ja hi tornem a ser. En cosa de dos anys haurem votat dos, tres, quatre..., qui sap les vegades! Però ja era hora de fer la pau!

Votar és un deure que tenim si volem respondre com a ciutadans democràtics. Votar és un dret que tenim guanyat pel fet de ser homes que vivim conjuntament dins una comunitat.

Cal que tots participem en el joc democràtic. Ho hem de fer perquè no ens podem desentendre de nosaltres, dels nostres i de tot el que ens envolta. Participar en el joc democràtic vol dir donar l'opinió que nosaltres creiem més encertada. I, si hi ha votacions, hem de participar ja sigui votant allò que nosaltres creiem, ja sigui abstenint-nos perquè nosaltres així pensem que ha de ser. És a dir, totes les postures són bones. Millor dit: totes les postures que siguin conscients són bones. Per tant, queden excloses aquelles actituds de despreocupació i de irresponsabilitat que rebutgen l'opinió i actuació en «la cosa pública».

Repetim, en el moment d'opinar, són bones totes les postures, mentre aquestes siguin fruit d'una responsabilitat, fruit d'una reflexió apropiada i personal. Altrament, cal menysprear aquelles posicions —tant si és una abstenció com si es tracta de votar a un partit concret— que són el resultat d'un «perquè sí», d'un «a mi tant se me'n fot», o de qualsevol in-conseqüència.

D'ençà que votàrem per primer cop han passat vint-i-un mesos. Les diferents postures electorals dels partits que es presenten ara a les eleccions, en part, han canviat i, en part, s'han mantingut. Evidentment la circumstància ja no és la mateixa; tanmateix i perquè encara el creiem vàlid, volem repetir a tots els lectors el consell que donàrem davant les eleccions del 15 de juny del setanta-set: «tenim la impressió que nosaltres, els del Principat, catalans nadius o de veinatge, tenim una doble missió a seguir en l'afer que s'acosta. Per un costat, abonar enèrgicament aquest procés envers la DEMOCRÀCIA i per l'altre, donar l'ajut incondicional, absolut a aquell partit polític que més vagi amb la nostra manera de pensar i sentir, però que, això sí i primordialment, mantingui una línia de CATALANITAT fora de dubtes».

SIÓ

EL NOSTRE CONCURS

En aquest número encetem una nova secció que necessàriament haurà de comptar amb la participació dels nostres lectors perquè pugui tirar endavant. No serà res més que un petit concurs per a fer més variada la nostra publicació i per a cercar, una vegada més, l'estimada col·laboració de tots.

Cada mes publicarem tres preguntes que facin referència a la nostra Vila o comarques. El lector podrà enviar-nos la resposta que haurà de ser al nostre poder el dia 25 del proper mes, data de la sortida de Sió, a l'apartat de correus n.º 10. Entre tots els encertants de les tres preguntes del mes es sortejarà un petit obsequi que podrà ser, un llibre, un disc, una subscripció, etc.

Fora mandra i a escriure !!

PREGUNTES DEL MES

- 1.ª En quina temporada l'equip de futbol de l'Agramunt milità en primera categoria regional ?
- 2.ª Quantes comarques, segons la distribució de la Generalitat del 1932, travessa el riu Sió ?
Quines són ?
- 3.ª En quin any es produí la riada de santa Tecla ?

el català. Ningú, em sembla, pot oblidar l'obligatorietat del castellà a l'escola, mentre el català era prohibit d'ensenyar fins època ben recent.

No, senyor Ramon, no!!! Som a Catalunya, el nostre idioma és el català, i demanar una llibreta d'estalvi en la nostra llengua no pot ésser de cap manera un fanatisme, sinó un petit pas més, per a conquerir els nostres costums, la nostra parla i les nostres llibertats com a poble.

En Joan, no crec que pateix fanatisme, sinó que vosté pateix més aviat d'un cert «Tansemenfotisme» envers la nostra parla.

Totes les crítiques constructives són positives i d'agrair, i com a demòcrates hem de respectar l'opinió de tothom, però recordem sempre que el nostre idioma és el català, i això, senyor Ramon, no és cap fanatisme, sinó una autèntica realitat.

Afectuosament,

Albert Pi Juan

**Ajudeu SIÓ,
subscrivint-vos-hi !
Col·laboreu-hi !
Anuncieu-vos-hi !
SIÓ, ÉS DE TOTS !!**

AIXÍ ÉS AVUI

Bonica va quedar la portada del número de SIÓ de gener. Amb els emmarcats de color resulta bastant atractiu i sense entrar en detalls tipogràfics es pot dir que ha quedat bé.

Emprò essent en un temps en què sembla que està de moda dir les veritats (almenys el que cada u creu que és la veritat), no hem d'ésser menys a SIÓ, i en aquest cas concret serà molt més positiu presentar les coses tal com són i no tal com podrien ésser.

Es tracta del motiu principal de dita portada; la fotografia de la llera del riu Sió al pont que hi ha prop del Pont de Ferro.

Aquesta fotografia tal com es pot apreciar fa temps que està feta, puix ara els arbres que es veuen al fons i que són els plàtans que hi havia vora el Canal d'Urgell, ja han desaparegut i la netedat que es veu en la mare del riu també ha desaparegut.

Si la fotografia fos actual es veuria una corriola de canyes i herbassar que esborraria totalment el riu, i faria la impressió que el pont havia estat construït per a passar per damunt d'un sot de porqueria.

És trist de veure l'abandó en què es troba aquesta part del riu Sió i més trist encara és el que els agramuntins no haguem sabut conservar l'obra tan admirable que es féu en canalitzar el riu, cosa molt senzilla si periòdicament s'hagués fet una neteja i apedaçat les pedres que al transcurs dels anys s'anaren desenganxant.

La destrossa d'aquesta canalització del riu fou gran, quan en un mal moment s'hi ficà una màquina enorme per a fer la neteja. El resultat esdevé desastrós puix el paviment cedí en alguns llocs, i a més per a baixar la màquina al fons de la canal, es destrossà en alguns punts, cosa que avui encara no s'ha restaurat.

Creo que és molt interessant per a tot el poble que sapiguem conservar i, si hi cap, millorar les coses que són positives i necessàries per la població. Si es deixen decaure a la llarga s'han de tornar a fer i les despeses llavors són astronòmiques.

Creus

La Barretina: S'albira una solució

Sol licitant la seva publicació, hem rebut aquesta nota del grup majoritari de copropietaris dels solars on hi havia «La Barretina».

Reunits la majoria dels copropietaris dels solars on hi havia «La Barretina», i a la vista de les manifestacions del Sr. Ramon Roca Sala publicades al n.º de SÍO de gener, es refermen en les següents conclusions i propòsits:

- a) Que els terrenys on hi havia «La Barretina» es cedeixin al poble d'Agramunt.
- b) Que, veritablement, abans de prendre qualsevol determinació sobre el futur dels esmentats terrenys, es demani l'opinió dels antics «Barretinaires».
- c) Que es posi en pràctica l'acord de l'últim document signat el dia 18 de setembre de 1977.
- d) Es veu amb bons ulls que de les resolucions adoptades n'estigui al corrent la família Roca-Enrich.

A la vista del que s'ha manifestat, creiem que existeix una convergència de propòsits entre els propietaris.

També és evident que per a dur a bon terme aquest assumpte, els deu copropietaris, en ús del dret jurídic que els confereix la propietat, han de firmar comunitàriament un document de compra-venda. I per arribar a una solució concreta i definitiva sobre aquest particular, es torna a demanar al senyor Ramon Roca -tal com ja es va fer al novembre- que s'avingui a reunir-se amb els restants copropietaris per parlar de l'esmentada qüestió.

S'adreça el present comunicat a la Comissió de Partits i Sindicats que es va constituir amb ocasió de la reunió informativa celebrada a la Biblioteca el dia 12 de novembre, amb el prec que el faci arribar al senyor Roca per al seu oportú coneixement.

Agramunt, 4 de febrer de 1979

N. de la R.: Posats en contacte amb el senyor Roca, manifesta que havent-hi en principi una coincidència de criteris, accepta de reunir-se amb els restants copropietaris per matisar els punts exposats.

Mirant la Televisió

En algun lloc he llegit i hasta ho he sentit comentar que la TV ens embotina el cervell i no ens deixa pensar. No sé si en general passa així, però sí que he de dir que jo en particular quan miro la TV em fa rumiar.

Sense anar massa lluny, fa uns dies m'entretenia amb una pel·lícula de la sèrie «Bareta», una de tantes d'aquestes polícials que per desgràcia abunden massa, però precisament aquesta em va fer pensar fonament.

Es tractava d'un petit comerciant que s'instal·là en el barri d'en Bareta. Al poc d'haver-se establert se li presentaren uns senyors indicant-li la conveniència que s'afiliés a una associació que el protegiria de certes injustícies, robatoris, abusos, etc., dels que es veien afectats alguns comerciants d'aquells barris que no contaven amb la protecció d'aquella associació. No cal dir que per a formar part de la mateixa s'havia de pagar setmanalment una quota.

El bon comerciant com que ja pagava els seus impostos a l'Estat creia innecessària l'afiliació a l'associació i injusta la quota que a la mateixa havia de pagar. Amb aquesta convicció es posà en contacte amb en Bareta per a fer-li avinent el cas i a l'ensem demanar-li el seu ajut i protecció pel que pogués passar. En Bareta li replicà que era millor que pagués la quota que li demanaven i així restaria tranquil, puix ell poca cosa podia fer perquè encara que agafés els culpables, en poc temps tornarien a estar lliures i a punt de fer altres malifetes.

El comerciant emperò seguí amb els seus tretze i aviat els mateixos de l'associació li feren la vida impossible, atacant la seva persona i malmetent-li la tenda. Al final tot acabà bé, s'aconseguí desfer l'associació, s'empressonaren els culpables i els altres comerciants del barri li ajudaren a refer el negoci, puix gràcies al seu comportament i valentia es veleren lliures de les imposicions a què els tenia sotmesos aquella associació.

Mentre mirava la pel·lícula no cal dir que la meua admiració era per aquell comerciant, i li donava tota la raó en el seu comportament, encara que, és clar, s'exposava molt i en el seu lloc segurament que quasi tots nosaltres, com havien fet la major part dels comerciants d'aquell barri, hauríem pagat la quota, totalment contra la nostra voluntat, per a evitar represàlies.

Un argument tan simple i m'ha fet pensar, sí, m'ha fet pensar perquè també molts de nosaltres hem rebut visites i propagandes perquè ens afiliem a associacions, etc.

—Mira que no estareu protegits si teniu problemes!

—Vigileu perquè no trobareu ningú que us vulgui defensar!

—Compte avui no obrir l'establiment perquè vindrà un piquet!

—No val que us poseu d'acord perquè a ells no els interessa!

—No demaneu a en «Bareta» perquè no hi pot fer res!

¿Per ventura no paguem tots a l'Estat, i molt, perquè ens protegeixi i es faci complir la llei?

Cooperativa Agropecuària de Guissona

Tels. 20, 40 i 77
GUISSONA

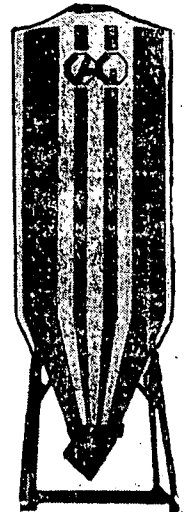
Pinsos Compostos

Escorxador general
Frigorífic

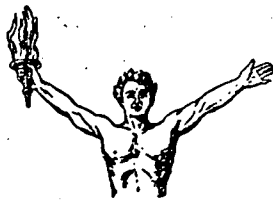
Medicaments i
Assistència Tècnica

Material per a la
Ramaderia

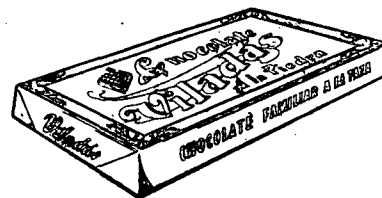
Secció Agrària

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSEP MARTORELL

Una
llarga...
i dolça
tradicció

Xocolata *Viladàs*

L. COMENCE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPERATS - MOQUETES - CORTINATGES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Telèfon 39 07 18

Sense cap mena de dubte Agramunt és una població antiga, una població carregada d'història; perquè la història ben mirat, no és res més que la col·lecció dels fets ocorreguts al llarg d'una existència. I quan l'existència es compta per segles, com és el cas de la nostra vila, us podeu imaginar la munió de coses de les quals Agramunt n'ha estat protagonista.

Conèixer el passat del nostre poble, a més de satisfer una legítima curiositat, també pot resultar interessant i útil en altres aspectes; si més no, els coneixements històrics en eixamplen els horitzons mentals i ens fan adonar que l'home, bàsicament, sempre ha estat el mateix; que moltes coses que semblen novetats, no ho són gaire; i el més important: que abans, en molts aspectes, la gent vivia més malament que ara malgrat les queixes i els plànys que avui sentim per tot arreu.

En aquesta secció parlarem de la història agramuntina. De la història gran i de la menuda; dels fets importants i dels purament anecdòtics i pintorescos. Agramunt, històricament, fa nou-cents anys que va pel món, i espigolant en una vida tan llarga, mal anirà que cada mes no trobem alguna cosa. Avui començarem pel començament, per l'origen de la nostra vila.

Poc abans que les aigües del Sió, en la seva ruta cap a ponent, arribin a l'ampla plana que s'extén entre les serres de Montclar i Almenara, observem a la dreta, paral·lela al curs del riu i a pocs centenars de metres de distància, una cadena de tossals que s'enllacen entre ells i que formen, en conjunt, una petita serra de més d'un quilòmetre de llargària. Els punts més prominents d'aquesta elevació del terreny són el Tossal Roig, la Miranda, el Turó dels Dipòsits i el Turó del Castell.

És precisament en aquest darrer Turó, a l'extrem occidental de l'esmentada cadena de tossals, on la història i la tradició situen el primitiu Agramunt. L'indret és excel·lent des del punt de vista defensiu, tan apreciat aleshores. Des d'allí es dominen les terres planes del Sió i les del Reguer Salar, i només per la banda de llevant l'accés és un xic més fàcil i planer.

No tenim notícia de cap rastre arqueològic al casc antic de la nostra vila; però tot fa suposar que Agramunt ja existia al temps dels romans i amb tota seguretat a l'època de la invasió sarraïna. Amb el castell al capdamunt del turó, les cases s'extenien, segurament, a la vessant de migdia, ocupant l'indret dels actuals carrer Estudis Vells, plaça de la Dula i carrer Vilavella.

Amb anterioritat al segle XI tot és confús i obscur referent a la nostra vila. No hi ha rastre dels primitius pobladors i tampoc no n'hi ha de la dominació dels alarbs. La nostra història comença amb la Reconquesta, quan vers el 1070 el comte d'Urgell Ermengol IV alliberà definitivament aquestes terres del Sió.

Lluís Pons i Serra

Algunes notícies de jueus agramuntins

Estudiant la documentació guardada a l'Arxiu Històric de Cervera que fa referència a les comunitats jueves que en època medieval habitaven les poblacions de les nostres comarques, hem trobat alguns textos relatius al jueus d'Agramunt.

Essent bastant escasses les notícies publicades sobre els jueus agramuntins i atenent el prec de l'amic Cots, intentarem resumir alguns dels documents mencionats. Encara que el tema, per la seva importància, mereix un adient estudi —que esperem fer en altra ocasió—, les presents ratlles només pretenen ser un senzill i breu comentari.

Aquestes notícies documentals abasten un espai de temps comprès des de mitjans del segle XIV fins a l'any 1491. Fineixen, doncs, un any abans de ser dictada aquella ordre d'expulsió que produiria l'abandó de les nostres poblacions per part de tots els jueus que no volguessin acceptar el cristianisme.

Una de les activitats més esteses entre els jueus d'Agramunt —i en això no es diferenciaven pas de llurs germans de raça— era el préstec. Així veiem que veïns de Bellver, Biure i Montmàneu es reconeixen deutors de determinats jueus agramuntins. Però també es dona el cas invers, ja que Salamies Juceff, jueu d'Agramunt, confessa deure certa quantitat a quatre mercaders de Cervera.

Els contactes entre jueus agramuntins i la gent de Cervera van ser abundants, especialment degut al fet que alguns jueus certerins eren familiars dels d'Agramunt. Consten nomenaments de procuradors, constitucions de dipòsits de moneda i tractes relacionats amb casaments o herències. Ara bé, els termes que fan referència a les qüestions monetàries són, generalment, els redactats amb més cura.

A principis del segle XV ja són mencionats conversos, o sigui jueus que havien abandonat llur religió per a practicar el cristianisme. Així l'any 1418 surt un neòfit anomenat Francesc Queralt, anteriorment s'havia dit Abram Gateyna.

Onze anys després es fa menció de Manuel de Ribelles, neòfit o convers de la vila d'Agramunt.

Finalment, tenim una cèdula presentada de part del jueu agramuntí Abram Natan, el 14 de novembre de 1491, a Dalmau d'Alentorn, procurador de la vila, davant del qual protestava per considerar que determinat privilegi concedit als jueus d'Agramunt no era observat per l'autoritat local.

Aquest document és especialment interessant perquè ens demostra que fins a l'últim moment els jueus agramuntins van intentar fer valer llurs drets, amenaçant amb recórrer al senyor de la vila si aquests no eren respectats. Poc podien sospitar que un any després serien dissolts com a comunitat i molts d'ells obligats a deixar la terra on havien nascut.

Aquestes són algunes de les notícies que hem localitzat sobre els jueus agramuntins. Potser han estat excessivament extractades, però siguin almenys un record d'aquella comunitat que fins fa cinc segles va formar part de la població d'Agramunt.

Josep M. Llobet i Portella

V TRIAL DE REIS

Tal com és costum a la nostra vila, el passat dia 6 de gener es celebrà l'habitual Trial de Reis, organitzat per la Joventut Motorista d'Agramunt i Comarca.

En la seva cinquena edició l'esmentada prova esportiva es desenvolupà en un recorregut d'uns 17 quilòmetres, i un total de 9 zones «no stop», de les que dues es varen haver de suprimir per motius contraris a la direcció de la cursa.

Donada la dificultat excessiva de les zones, la cursa no donà el bon resultat que en un moment s'esperava però, malgrat tot, els comentaris finals entre participants i direcció varen ser positius, i això ens dona coratge per continuar amb la nostra tasca esportiva.

La participació d'enguany fou molt mi-grada, i un total de 15 concursants (5 comarcals) vinguts de totes les contrades catalanes es disputaren els millors llocs.

Donada la il·legalitat federativa de la prova, ens veiem obligats a mantenir en secret els noms dels participants (la majoria federats), així com la classificació final. Cal remarcar, però, que l'amic Ramon Llena de Mafet, finalitzà la cursa amb un meritori cinquè lloc, i un total de 55 punts de penalització.

Després d'això, ja només ens resta d'agrair la col·laboració de l'Excsmim. Ajuntament, i de totes les persones que com cada any fan possible que el Trial de Reis sigui una realitat.

Joventut Motorista
d'Agramunt i Comarca

Senyor! Desesperació!

*Lema: «Lluita íntima»
(Poesia guardonada amb la Primera
Medalla Viola d'Argent, als Jocs
Florals Juvenils del Principat d'An-
dorra 1978)*

*Què voleu de mi, Senyor,
que tan sols em recordo,
de vós, quan a les mans,
tinc la copa melangiosa!
Què voleu de mi, Senyor,
si cada nit tinc por,
si cada nit trenco somnis
en mil trossets!*

*És que no veieu
que us estimo,
i és això, el que em fa,
tanta esgarrifança?
Doneu-me una mica
la besada de mel,
de les vostres mans;
Senyor!*

*I així no em farà por,
estimar-vos tant,
ni pensar en vós, malgrat,
tingui, tristesa al cor!*

*Mª Carme Mases i Raichs
(15 anys)*

No sóc ningú,
sols un plany,
i és que qualche dia
m'ompliré d'encant.

Pedres blanques brillen
pel llarg del riu.
Pedres negres il·luminen
totes plenes d'estiu.

Elles m'indiquen el camí,
elles signen un recorregut,
elles viuen amb esperança
i amb moltíssima enyorança.

Consolen els deseparats,
alleugen les tristeses,
fan reviure alegries,
recorren tots el dies.

Despertes estan a la nit
admirant la lluna plena,
despertes estan al dematí
organitzant tota tronera.

D'amor sempre es viu.
La mort mai no s'abasta;
sempre és viu al món
amb la més àmplia esperança.

Quelcom que se sent molt,
que se sent amb devoció,
que jo sempre ho escolto:
això és desesperació.

Mercé Pedrol (14 anys)

Xocolata

Jolonch

AGRAMUNT

ROS ROCA S.A.

LA INDÚSTRIA
DEL REMOLC

PARTICIPEM

L'aprovació de la Constitució espanyola el dia 6 de desembre va posar damunt de la taula de La Moncloa la presa de decisió per part del Govern del futur calendari polític. L'elevat nombre d'abstencionisme en el Referèndum Constitucional va fer trontollar una mica la decisió, que deia que ja tenia presa abans, del Sr. Suárez, que no va fer pública la seva resolució fins quasi un mes més tard. I com tots ja coneixem, el dia 1 de març hi haurà eleccions generals al Parlament de l'Estat espanyol i el dia 3 d'abril les municipals.

No voldria entrar aquí en l'anàlisi de les possibles motivacions que van dur al President del Govern a prendre aquestes decisions. Crec que tots veïem clar que a curt termini després d'aprovar la Constitució ens calia unes eleccions per a clarificar el panorama polític del país que ens duguin la consolidació i aprofundiment de la democràcia i una administració estable que pugui fer un programa de govern coherent, d'acord amb la realitat del país, per aplicar, si més no, durant els quatre anys de legislatura que preveu la Constitució. Sí voldria, però, en aquest comentari, fer un toc d'atenció, de reflexió si voleu, sobre el dubte que avui en dia tenen moltes persones que arriben fins i tot a afirmar que nosaltres, la gent del carrer, vull dir el poble senzill, no podem fer res, que això d'anar a votar és tot una farsa, que ja n'estan tips i que no soluciona res, sempre ha estat així i no es pot canviar. No, crec que no es pot raonar d'aquesta manera, ni es pot tampoc criticar desfavorablement a tort i a dret les decisions de tal o qual govern o partit polític des d'una postura còmoda i de tantsementisme de tertúlia de café. És molt fàcil estar descontent o no estar d'acord amb el que fan al govern o a l'Ajuntament posem per cas, però si es tracta d'anar a intentar solucionar els problemes de la societat, si es tracta en definitiva de participar directament en els diferents organismes que fan possible l'existència de la democràcia, partits polítics, sindicats, associacions de veïns, associacions culturals, etc., llavors molts ens quedem a casa pensant que ja ho faran els altres.

No, no és aquest el camí, crec que a tots ens fa falta pensar que vivim conjuntament amb els altres, que convivim, que no vivim aïllats, que ens necessitem mútuament dir-la jo. Per això ens cal prendre consciència i responsabilitat que el nostre deure és treballar per la societat on estem immersos i aportar dins les nostres possibilitats, la nostra desinteressada col·laboració en tot allò que pugui afectar-la. Hem de tenir en compte que la democràcia no és un fi en si mateixa, pel sol fet d'haver-hi democràcia no es solucionen els problemes automàticament. Aquest, diria jo, és potser el règim polític menys dolent per

arribar a trobar les sortides als diferents afers que es planteja la societat, puix possibilita la participació directa de tothom.

S'ataquen les eleccions, el dia 1 de març i el dia 3 d'abril, són dues fites importantíssimes per la nostra naixent democràcia. Aquests dies haurem de fer un acte que ens ha estat negat durant molt de temps, pràcticament desconegut fins ara per la majoria. Un acte per a mi molt responsable, ja que haurem d'elegir el futur govern de l'Estat espanyol i de l'Ajuntament, decidirem el nostre futur. En anar a votar crec que contraïem, com he dit, una gran responsabilitat perquè tots col·laborarem en els resultats finals. Hem de pensar però, si estem realment convençuts de la força que té el nostre vot, de qui hem de votar. No podem anar a votar d'esma, hem de calibrar i valorar l'allau propagandística que ens ha calgut al damunt durant la campanya electoral, no ens hem de deixar enlluernar per tal o qual figura. Hem d'anar als mítings, llegir la propaganda electoral de cada opció política per conèixer i informar-nos degudament de llurs programes polítics mesurant ben bé, segons el nostre criteri personal, a qui hem de donar el nostre suport.

Votar, per a mi, és com un deure que contraïem en ésser ciutadans, crec que ningú ha de deixar d'exercir-lo, ja que ens permet fer sentir la nostra veu, cosa que tants anys ens ha estat negada. Votem, anem tots a votar, no ens quedem a casa aquests dies pensant que el meu vot no servirà per a res. Realitzem ja d'una vegada i per sempre aquest verb que crec que és la raó d'ésser de la verdadera democràcia: PARTICIPAR.

Miquel Aguilà i Barril

ALS LECTORS

La Redacció, manifesta la no obligatorietat d'acceptar totes i cada una de les col·laboracions rebudes.

Per altra banda, la publicació dels articles signats, no significa l'acceptació implícita del seu contingut per part de l'equip redactor.

Es recorda que els treballs que enviïn els col·laboradors de SIO, han d'anar escrits en paper blanc, en una sola cara del full i a màquina a doble espai, signats i amb l'adreça, si bé, es publicaran amb pseudònim, sempre que els autors ho vulguin.

L'1 DE MARÇ:

En aquestes mateixes pàgines el lector trobarà tot l'ampli ventall de candidatures que es presenten per la nostra circumscripció electoral. Contràriament al que en un principi es podia esperar són, les candidatures, molt més nombroses que el 15 de juny del 1977. Al nostre entendre això pot obeir que llavors molt partits no estaven legalitzats ço que comportà que acudissin a les urnes molt agrupats i amb noms que no eren els seus. També és de creure que l'únic motiu de moltes de les candidatures que es presenten és el de testimoniatge, cercant en les eleccions l'oportunitat de donar-se a conèixer. No entrem en consideracions de si això és positiu o no. En principi han d'existir les mateixes oportunitats per a tots.

L'augment de les candidatures és considerable. De 9 que es presentaren el 15-J per al Congrés hem passat a 14. I per al Senat, de 6 a 10. Per a facilitar la comprensió a l'elector mitjà, el qui no segueix al dia la vida política dels partits, el qui no té encara una postura determinada enfront de la propera confrontació electoral, intentarem per a la major comprensió, malgrat que sigui realment arriscat, dividir les diferents opcions en diversos espais.

L'ultra dreta està representada per la «Unión Nacional», coalició el nucli de la qual és «Fuerza Nueva».

«Coalición Democrática», és la formada per Alianza Popular i d'altres grups de caire molt semblant però que intenten donar-li un vernís més liberal.

L'U.C.D. forma el grup principal de «Centristes de Catalunya» que compta amb la presència de petits partits de nivell nacional català com són el Centre Català i els escindits d'Unió Democràtica.

L'espai nacionalista l'ocupen quatre candidatures encara que amb contingut ideològic molt diferent:

«Convergència i Unió», la formen Convergència Democràtica i Unió Democràtica, partit aquest últim quasi desaparegut després de l'escissió dels centristes i la federació amb Convergència.

«Estat Català», petit partit molt unit fins ara a l'E.R.C.

«Esquerra Republicana de Catalunya», integrada per aquest partit, el Front Nacional de Catalunya i el Partit Social Demòcrata de Catalunya.

«Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional», el formen el PSAN, el Bloc Català de Treballadors i independents.

«Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)», es presenta sol.

Els comunistes també estan representats per quatre candidatures:

«Partit Socialista Unificat» (PSUC), partit comunista majoritari a Catalunya.

«Moviment Comunista», «Organització Revolucionària de Treballadors» i «Partit del Treball», comunistes radical i d'àmbit estatal.

«Partit Carlí», es presenta sol.

«Unió per la Llibertat d'Expressió», formada per treballadors de la informació.

En el que fa referència a les candidatures per al Senat, el sistema d'elecció de candidats fa variar radicalment el plantejament. L'elector pot escollir-ne tres, de candidats, independentment de les candidatures que el presenten. De totes maneres remarquem el següent:

«Per l'Entesa» la formen candidats independents però li dona suport el PSUC.

L'Esquerra Republicana no presenta candidatures, ja que a nivell de Lleida no volgué participar en la de «Nova Entesa» que en les altres circumscripcions hi forma part.

Les altres candidatures van amb el mateix nom que al Congrés.

ELECCIONS

CANDIDATURES EN LES ELECCIONS A CORTS DE L'1 DE MARÇ DEL 1979 PER LA PROVÍNCIA DE LLEIDA

CONGRÉS DE DIPUTATS

CENTRISTES DE CATALUNYA (UCD-UCC-UDCA)

Manuel de Sàrraga, Jaume Barnola, Josep Messeguer i Joan Queralt

COALICIÓ DEMOCRÀTICA DE CATALUNYA (AP-PPC)

Antoni Guiu, Ignasi Clavera, Antoni Loler i Antoni Roger

CONVERGÈNCIA I UNIÓ (CDC-UDC)

Maria Rubies, Josep Duran, Gabriel Balsells i Josep Monill

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA (ERC-FNC-PSDC)

Joaquim Arana, Víctor Torres, David Poca i Sebastià Obach

PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (PSC-PSOE)

Josep Pau, Josep Mújal, Joan Cañet i Pere Cunillera

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT (PSUC)

Pere Ardiaca, Josep Rodríguez, Josep Viladegut i Josep Gallart

BLOC D'ESQUERRA D'ALLIBERAMENT NACIONAL (BCT-PSAN)

Mercè Marçal, Bertomeu Ferrer, Vicenç Font i Tonet Sanz

ESTAT CATALA

Ignasi Ponça, Bonaventura Niubó, Mireia Balagueró i Josep Arasa

MOVIMENT COMUNISTA (MCC-OEC)

Xavier Massot, Marina Bainat, Josep Esquè i Joana Estivill

ORGANITZACIÓ REVOLUCIONÀRIA DE TREBALLADORS (ORT)

Jesús Castillo, Eladi Piqué, Josep M. Alvarez i M. Carmen Jordan

PARTIT DEL TREBALL DE CATALUNYA (PTC)

Josep Oliver, Xavier Claveria, Salvador Puig i Josep M. Hernández

PARTIT CARLÍ DE CATALUNYA (PCC)

Miquel Angel Utrillo, Francesc Figuerola, Joan Pujol i Paquita Esteve

UNIÓ PER A LA LLIBERTAT D'EXPRESSIONIÓ

Josep Alvarez, Josep M. Aragonés, Lisard Marín i Abel Mirot

«UNIÓN NACIONAL»

Xavier Prat de Padua, Samuel Clua, María de la Caridad Montreal i Francesc Martí

SENAT

CENTRISTES DE CATALUNYA (UCD-UCC-UDCA)

Manuel Ferrer, Joan Manuel Nadal i Alfons Porta

COALICIÓ DEMOCRÀTICA (AP-PPC)

Ramon Rosell, Francesc Solé i Amàlia Vidal

CONVERGÈNCIA I UNIÓ (CDC-UDC)

Xavier Boada, Pere Palau i Joan Grau

NOVA ENTESA PER CATALUNYA I EL SOCIALISME

Josep Ball, Josep Xamar i Josep Clarià

AGRUPACIÓ D'ELECTORS «PER L'ENTESA»

Josep Antoni Rosell, Víctor Siurana i Josep Martí

ESTAT CATALA

Jordi Grau Gratacós

MOVIMENT COMUNISTA I ORGANITZACIÓ COMUNISTA

Josep Badu, Sixt Gargante i Neus Robinat

PARTIT LIBERAL

Miquel Gispert

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA

Joan Font

UNIÓ PER A LA LLIBERTAT D'EXPRESSIONIÓ

Miquel Fernández, Jaume Monsech i Vicenç Soler

INDEPENDENT

Anicet Casañes

S'HA D'ANAR A VOTAR

«La democràcia és la pitjor forma de govern inimaginable, amb excepció de totes les altres que s'han probat.»

Winston Churchill

S'ha d'anar a votar si —com el polític anglès— creiem en la democràcia, i som plenament conscients que el vot dels ciutadans és la primera i principal eina perquè aquesta funcioni.

Cal dir això, cal parlar-ne, perquè últimament s'està creant un clima estrany entorn a les properes eleccions. La gent, en general, està com desinflada, desencisada de la política —potser esperaven miracles (no perquè uns metges siguin dolents, necessàriament ha de ser-ho la Medicina)— i en parla amb decepció; «¿per què cal anar a votar?», «és perdre el temps», «ja s'ho faran», com a vençuts abans d'anar-hi; i aquest estat d'opinió és nefast en un sistema democràtic, sobretot per un de tan tendre com el nostre al que tan sols comencem a albirar.

Per als nostàlgics de les dictadures els convé aquesta gent sense esperança, sense idees pròpies, aferrats a unes seguretats minces i amb por al demà. Són la llevadura ideal per a pastar el seu paternalisme dictatorial que ens fa nens per sempre més.

Els sistemes democràtics no volen nens emmurriats, necessiten adults conscients i segurs del seu parer, i disposats a donar-lo quan se'ls hi demani. És aquí on rau la força de la democràcia —repeteix—: en el VOT dels ciutadans.

Si quan aquest se'ns demana ens hi girem d'esquena despreocupant-nos-en, ja em direu com pot funcionar

aquesta forma de govern basada en: que el poble exerceix la sobirania. Malament ens governaran els guanyadors de les eleccions si, d'entrada, ja no compten amb el parer de bona part del poble. Una situació així sols beneficia a les minories més radicalitzades.

Ens hem de metalitzar, d'una vegada per totes, que això del «ja s'ho faran» s'ha d'acabar. Hem de col·laborar, en la mesura de les nostres aptituds, en els problemes del poble, del país. L'ideal fóra una militància responsable en un partit polític determinat, d'acord amb els nostres desitjos de com volem viure. Però encara que no arribem a aquest nivell de ciutadania sí que hem de ser molt conscients del mínim deure que tenim de manifestar el nostre parer —guanyi o no— quan se'ns demani en una papereta, en bé de la comunitat.

No oblidem que la unitat fa la força. Un vot aïllat no és important, mes la suma de tots ells és la voluntat d'un poble.

Una vegada acomplert aquest deure, sols ens resta esperar els resultats de les promeses que se'ns han fet, conscients i convençuts —si aquestes no es realitzen— del poder dels nostres VOTS per a buscar, de nou uns dirigents millors. Sempre amb l'esperança d'un demà millor i més just per a tots.

Jaume Cots i Solé

COSES DE LA PARRÒQUIA

MOVIMENT PARROQUIAL D'AGRAMUNT DURANT L'ANY 1978

BAPTISMES: 32 nens i 22 nenes.

MATRIMONIS: 63 expedients, 41 celebrats en la nostra Parròquia i 22 en altres llocs. Dels matrimonis fets a la Parròquia 7 s'han celebrat a la Capella del Sió.

DEFUNCIONS: 27 homes, 17 dones i 1 pàrvul. 16 dels difunts reberen tots els Sacraments, 1 la Penitència i el Viàtic, 7 la Penitència i Unció dels Malats, 8 la Unció dels malats i 4 cap Sacrament. 5 dels difunts moren de mort repentina i 3 d'accident.

La PARRÒQUIA, invita a tothom a reflexionar per si es presenten en les famílies casos de malaltia greu. La mort no és únicament l'acabar la vida present. Per l'ànima creada per Déu, és el presentar-se davant Ell a passar comptes de la vida. És fàcil demanar perdó en una bona confessió. No val el dir que el malalt s'espanta. Els qui s'han trobat en aquestes circumstàncies saben bé que, trets cassos ben especials, els malalts queden ben contents i consolats. Si hi ha malalties llargues, el millor és procurar que amb motiu d'una festa important, rebin la Comunió. El Sacerdots passen els primers divendres de mes per les cases que els han avisat. No s'ha de tenir por de cansar-los, sobretot si el malalt desitja rebre el Sacrament.

G.

Catalunya: Espill del seu passat

FEBRER de 1939

«El territorio catalán, que quiso convertirse en el baluarte de la negación de España y en la pétrea barrera que detuviera el ímpetu nacional, ha sido íntegramente rescatado. España vibra, entera, compacta, de emocionado y patriótico júbilo. Se ha cerrado en gloria una de las mejores páginas de su guerra de liberación. Con ella se alcanzarán ya las atalayas históricas que permiten ver, con precisión plena, los episodios finales, las acciones de feliz clausura»... [«La Vanguardia Española», 22 de febrero de 1939, p.p. 2-3. Text recopilat per Josep Benet, «Catalunya, sota el règim franquista», Ed. Blume. Barcelona, 1978, p. 213.]

Hom creu que cal fer un esforç considerable a l'hora de explicar o escriure el nostre passat per no caure en la subjectivitat, en el sentimentalisme o en una crítica apassionada. Amb tot però, si bé és cert que hi ha coses que potser valdria més no rememorar-les, ja que massa vegades feren o ens omplen d'angoixa, també ho és de cert, que això es dona precisament perquè l'home, arreu del seu caminar, ha materialitzat una munió de fets indignes de la seva pròpia condició. Si és així, potser el record ens pot fer algun servei.

Els primers dies de febrer de 1939, Catalunya restava ocupada per les tropes «nacionals». L'alçament militar en contra de la República s'inicià el 17 de juliol de 1936 i, en fracassar l'estratègia armada, el país quedà dividit en dos bàndols; en aquelles hores decisives del dia 19, no es va saber donar un pas endarrera i, contràriament, es començà un llarg i cruent enfrontament civil. Catalunya va viure mesos de rauxa, d'assassinats, de persecucions d'uns contra el altres. Les llagues varen obrir-se, i, 36 mesos més tard, es varen tornar a repetir actes igualment d'inhumans. Catalunya, després d'això, esdevingué un poble sagnant i destruït; els seus homes i les seves dones restaren plens d'odi; el país es quedà orfe d'indentitat i d'autonomia; l'antic poble hagué d'arraconar la seva cultura, la seva història, la seva llengua.

Hom pensa que l'absurditat d'aquella guerra s'incrementa si mirem una mica l'Europa dels anys trenta: s'havia materialitzat històricament el socialisme l'any 1917 i, en mig d'una greu crisi del capitalisme occidental, havia sorgit un altre radicalisme polític no menys perillós: el totalitarisme feixista. Amdós moviments anaven alimentant una lluita que enverinava la societat. Al nostre país, però, el fenomen, aliè en un principi, fou utilitzat ràpidament per justificar l'única guerra entre germans que es donà en tot el continent.

Una trista experiència per a tots; una experiència que ni per la resta de l'Estat espanyol ni menys per Catalunya, amb justícia, mai hauria hagut de merèixer cap tipus de justificació.

Joan Novell

MOVIMENT DEMOGRAFIC MES DE GENER

NAIXEMENTS:

Victor Delgado Espinal dia 7

MATRIMONIS:

Josep M.ª Fernandez Paris i
Anna M.ª Guixé Cirera dia 27

DEFUNCIONS:

Joan Tarragona Solé dia 2 71 anys
Salvador Villalta Vilalta > 5 82 >
Joan Barril Solé > 6 82 >
Josep Olivera Gómez > 10 51 >
Domènec Puig Boncompte > 22 79 >
Valentí Amigó Vidal > 26 79 >
Josep Garriga Balagueró > 31 79 >

PASTISSERIA BARÓ

comunica als seus clients
i amics que el nou
número del seu telèfon,
és el

39 07 09

PLUJA CAIGUDA DURANT EL MES DE GENER

Dia	3	40	litres m. ²
>	5	0'8	>
>	7	16'4	>
>	8	3	>
>	17	7	>
>	18	8'2	>
>	19	16'2	>
>	21	2	>
>	26	1'7	>
>	27	5	>
>	28	0'9	>

Total 101'2 litres m.²

L'Observador: DEUDAT PONT

Candidatures que es presenten per l'Ajuntament d'Agramunt en les properes eleccions municipals del dia 3 d'abril

CANDIDATURA

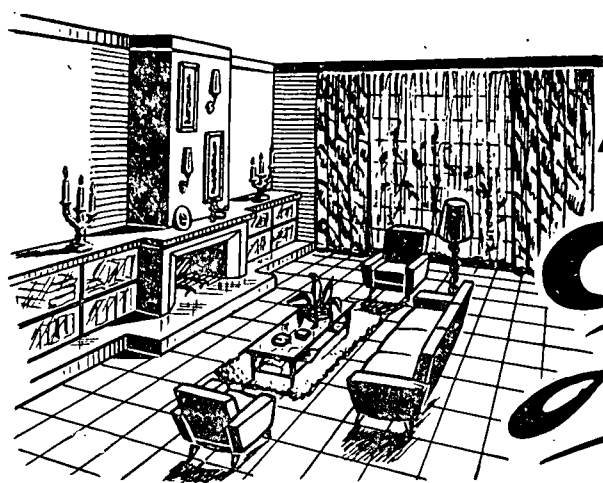
Centristes de Catalunya
U. C. D.

- 1 — Pedro Roig Mora
- 2 — Jorge Bertran Paris
- 3 — José M.ª Gimenez Badia
- 4 — José Boncompte Jové
- 5 — Miguel Valls Marquilles
- 6 — Antonio Alcalá Novensa
- 7 — Juan Valls Mayoral - Montclar
- 8 — Domingo Vilalta Tallavi
- 9 — Jaime Solans Solé - Mafet
- 10 — Francisco Capacete Piriz
- 11 — José Rovira Pijuán - Donzell
-
- 12 — José Pedraza Pérez
- 13 — Angel Lluch Jou

CANDIDATURA

Agrupació d'Electors:
«Independents per un Poble Nou»

- 1 — Josep Huguet i Herbera
- 2 — Joan Puig i Ribera
- 3 — Miquel Paris i Omedés - Mafet
- 4 — Ramon Solé i Miralles
- 5 — Josep Bertran i Puigpinós
- 6 — Pasqual Castellà i Vila
- 7 — Ramon Serra i Bertran
- 8 — Josep M.ª Torres i Sabé
- 9 — Josep M.ª Lluch i Baró
- 10 — Lluís Bertran i Puigpinós
- 11 — Jaume Cots i Solé
-
- 12 — Josep Balagueró i Perez
- 13 — Josep M.ª Canosa i Argelich

DECORACIONES

Lurita

Gran assortit de CORTINATGES

MOQUETES I EMPAPERATS

(Pressupost sense cap compromís)

Carretera de Tàrraga
(a 50 metres de Kipps)

Telèfon 39 03 39
AGRAMUNT

Quinta Columna

ANIVERSARI. — Falten tres mesos escassos perquè s'acompleixi el primer de la celebració del «Concurs de Redacció SANT JORDI» que, per iniciativa del nostre jovent, es va convocar entre tots aquells escolars que hi vulguessin participar.

La iniciativa fou endegada ara farà uns anys i a fe que tingué bona acceptació, car hom recorda que la participació fou ben nodrida a gairebé tots els nivells d'escolaritat, tants és així, que no seria exagerar gens ni mica qualificar com a altament reeixida la mentada convocatòria.

Cal recordar que es presentaren treballs de redacció ben remarcables i alguns d'ells inclús sorprenents, i és precisament per això que hom considera convenient i necessari que no s'interrompeixin moviments d'aquesta fàcil, sinó tot el contrari, fóra bo estimular-los i ampliar-los si calgués, amb l'esperança que de ben segur s'obtidrien resultats altament prometedors.

¿Que a la nostra rodàlia es donen rampellades de neguits que podríem qualificar-los com a constructius?, hom creu que ningú no pot negar-ho, però no n'hi ha prou amb que es palesin genialitats esporàdiques. Ens manca la constància i millora d'allò que hem concebut; és difícil concretar el per què cal reconèixer que a tots plegats ens entra com una mena de cansanci prematur que tira en orri, ço que podria ésser susceptible de continuïtat i perfeccionament.

Aquesta espècie de desídia en ocasions es produeix simplement perquè en manca el promotor de la idea (absències per motius de treball, familiars, canvis de domiciliació, etc.), es cau en l'engany que sense ell la cosa ja no pot continuar. Fets així s'han donat mantes vegades; recordem, si no, la fugacitat del grup de «Majorettes», dels concursos d'habilitat de tractoristes, del daltabix ben recent al grup Esplai. ¿Cal témer, per aquesta regla de tres, que corre el mateix perill la nostra volguda Coral, si per qualsevol circumstància s'absentés l'amic Casals?

Tot quant precedeix no és altra cosa que la plasmació de pensaments agafats al vol i sense altra pretensió, ara que potser s'escau, que la de recordar que ja és el moment de convocar el segon Concurs de Redacció, entre els escolars de tots nivells, i a Agramunt i Comarca en tenim bastants. Tal vegada ja s'està gestant (el que celebràriem a pleret), car no és pas un desig de protagonisme —hom pot assegurar-ho formalment—, el que mou l'ànim del responsable d'aquesta columna. El que sí es demana, si cal, és informació al respecte per donar-hi suport en el que bonament es pugui.

C.

La iniciació sexual dels fills

Afortunadament ja són molts els pares que es manifesten partidaris d'una educació sexual perquè coneixen els perills d'una maduració incompleta i pertorbada.

Hom pensa que tants llibres com s'ha publicat darrerament dedicats a l'educació sexual, haurien d'haver palliat en part moltes dificultats i problemes, però la realitat és que els resultats no són millors que en anys anteriors. L'explicació pot estar que malgrat tanta informació no hi ha encara una autèntica educació sexual.

El tema requereix una educació prèvia per cada una de les facetes fonamentals de la vida, de la mateixa manera que es prepara pel treball, per la convivència, etc.

La inseguretat en tot el relacionat amb la vida sexual, no és pròpia del ser humà. Si cada vegada que el nen pregunta li doneu excuses posant-li un vel davant d'aquest tema, no feu més que incitar el nen a demanar aquesta informació, que li manca per a satisfer la seva curiositat, als seus amics. Això era molt corrent anys enrera quan tot el que es donava com a informació, eren fosques advertències de no llegir, dir o fer coses dolentes o lletges.

La primera condició d'una bona educació sexual consisteix en parlar clar. No s'ha de parlar de cigonyes ni coses per l'estil; al nen que pregunta d'on venen els nens se li ha de respondre: «del ventre de la mare», i quan més endavant segueixi preguntant, faciliteu-li informació, però, mai, més de la que demani. Si hi ha franquesa el nen s'instruirà progressivament; pel contrari, si esquivau les preguntes el tema es convertirà en tabú.

Si en un moment determinat els pares dubten entre dir o no dir una cosa, és aconsellable afrontar la situació sense por de passar-se perquè cal tenir en compte que els errors dimanen per ignorància o per mala informació.

Tots els fills es veuran tard o d'hora exposats a la passió i les seves temptacions, però depèn de l'educació sexual que tinguin per poder-los afrontar amb idees i propòsits fermes.

A alguns pares encara els espanta el dir les coses pel seu nom, i en lloc de dir que els nens venen del ventre de la mare, diuen: «del cor de la mare», «en el cos de la mare», etc., però no s'ha de jugar com si es volgués amagar la veritat perquè els nens agafen totes les coses al peu de la lletra i aquestes respostes poden dur a mals entesos absurds. S'han d'utilitzar paraules senzilles que el nen ja conegui i procurar evitar paràgrafs poètics que puguin confondre el nen.

També s'acostuma a cometre l'equivocació d'ensenyar pudor, qualificant de lletjos i indecorosos els òrgans. No hi ha parts del cos que siguin indecents; indecent pot ser el mal ús que se'n pugui fer, no en elles mateixes.

J. Lluch

ATENCIÓ

Es fa avinent als subscriptors a la revista SIO, domiciliats fora vila, que si durant el primer trimestre de l'any en curs, ens fan un gir postal, taló, etc. o bé mitjançant domiciliació bancària, pel valor de 300 pessetes, import de la subscripció anual, s'estalviaran les despeses que ocasiona el reembossament que els enviarem, cas de no rebre l'esmentat import en el període indicat.

També poden fer efectiva la subscripció a:

G. Vicens, P. Mora i J. Cots.

Gràcies

**Ajudeu SIO,
subscrivint-vos-hi!**

Col·laboreu-hi!

Anuncieu-vos-hi!

SIO, ÉS DE TOTS!!

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Çaillieur Sastra

Roda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

Per a publicar-la a Sió, hem rebut aquesta nota:

Totes les empreses, indústries i comerços que vulguin adquirir el Calendari Laboral de Festes per al 1979, segellat per la Delegació Provincial del Treball, poden passar a recollir-lo a la Delegació Local de la A. I. S. S.

Tanmateix, es recorda l'obligació que té cada empresa de tenir exposat en lloc visible, un exemplar de dit calendari.

Delegació Local

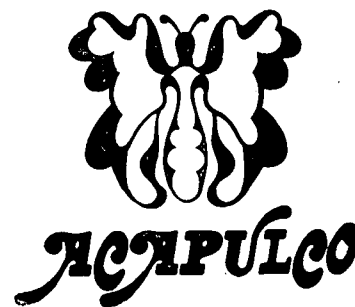
Per a un bon servei

Funerària (Casa Romà)

Rapidesa... Economia...

Servei Oficial
únic de
EL OCASO, S.A.

Mercè, 19
Tel. 390309
AGRAMUNT

**BAR-RESTAURANT
DISCOTECA**

AVDA. DE LERIDA Nº 11 Monzón (HUESCA)
TEL 40 01 85

Empresa RAMON INGLÉS (Crich)

Il ofereix els serveis de
**RESTAURANT - CAFETERIA
SALA DE FESTES - RESIDENCIA
BARRA AMERICANA**
atesa per belles Senyoretas

Llenya i Carbó

F. Santamaria i Fills

Santa Esperança
Telèfon 390387

Restaurant
Cafeteria
Discoteca
Sala de Festes
Piscines
Pista d'Estiu
Video-Set

Estacions de
Servei a:

Agramunt
Cubells
Montgai
Mont-roig

**Establiments
E. S. A.**

Tels. 390802
390202 - 390142
AGRAMUNT

Remembrança de la Ribera del Sió

He repassat la trajectòria del riu Sió des de la comarca de la Segarra, on s'hi manifesta la seva presència, fins quan estableix regs per terres urgellenques i quan, a la fi, passa per la Noguera el seu punt de confluència, a sobre Balaguer, aigües del Segre amunt. La totalitat diuen que és calculada en quaranta-set quilòmetres i el cabdal oscil·la entre mig metre cúbic per segon i dos.

Evidentment, es tracta d'un petit riu, però que s'aprofita en tres comarques lleidatanes i que, d'antuvi, contribuï efiçament al desenvolupament agrícola d'una colla de pobles i continua ofrenant generosament aigua de la que l'urbanisme actual ha de menester en la —diem-ho així— seva capitalitat simbòlica, que és Agramunt. Sense cap mena de dubte, atribuiria a aquest riu, descendant a l'Edat Mitjana, una important missió quan hom bastí els carreus romànics de la portalada del temple que tant admirem.

Vaig conèixer aquest riu quan les circumstàncies que m'envoltaren em dirigien envers l'indret per on passa. Em pertocà de recórrer —i sempre a peu— el seu paisatge, en reiterades passades, la primavera del trenta-vuit, tot fent rossegar la càrrega bèl·lica, pujant i davallant la serra del Montclar —a Donzell— i anant i tornant-hi de Prelxens —ben apropat a Agramunt, per cert—, en la qual vila vaig poder romandre per espai de cinc setmanes, a principis d'estiu, esguardant el moment de l'anada cap a l'Ebre. És, tanmateix, a la vora del riu, quan el cap d'any, al mig de la gebrada plaça d'Assentiu, em varen extreure la metralla que duia al braç en haver-me ferit prop de Cubells...

Ara hi penso: una trentena d'anys enrera dels fets exposats abans, submergits en la mentalitat vuitcentista, podem imaginar, vora el Sió, les passejades d'un sacerdot; l'encarregat de la parròquia de Montclar (que encara hi és, a tocar el castell, i pertany a la diòcesi de Lleida i no d'Urgell com les que l'envolten). Es tractà de mossèn Anton Navarra i Granjé, fill de la Ribagorça (nat a Villaller) i que estudià a Lleida i es doctorà a Barcelona. Era

poeta. L'any 1911 —any del traspàs de Joan Maragall— guanyà la Flor Natural en els Jocs Florals barcelonins i onze anys després, aquell Consistori el proclamà Mestre en Gai Saber. Els seus treballs de joventut, cal situar-los mentre va ser a Montclar i contemplava la ruralla del riu Sió.

I una trentena d'anys després de l'època de campanya en la qual m'hi vaig trobar, voldria recordar la joia dels Integrants en un grup de viatgers entre els que hi anava jo. Baixàvem de la Vall d'Aran i altres Indrets i ens deturàrem al recinte del Sant Crist de Balaguer, des d'on és possible atalaiar molta planúria. Vaig precisar el lloc d'alguabarreg Sió-Segre. És bellíssima la imatge que ofereix l'ajuntament de dos rius, si tots dos són poderosos. Si no fa, s'abraonen i perllonguen la fusió. Si el cabal de l'un és més minso, aleshores és Joliu el veure com s'acull el més petit a la protecció amb que l'embolcalla l'altre...

Han estat aquestes consideracions les que jo, avui, amb la distància dels anys transcorreguts, he anat repassant, per copsar-les i remetre-les, en un bell recull, a la publicació que és encapçalada amb el nom d'aquest fill d'argent que és tot un riu, que no per la seva humilitat hem de desestimar, tota vegada que davant la pagesia de tres comarques és important i en el que respecta a la indústria, contribueix, també, a fer rodolar les màquines que produeixen l'electricitat.

Lluís Abarca i Médico

Contra «margall» y «cogula»

**Dicurán[®] extra
líquido**

de

CIBA—GEIGY

Creadores de productos químicos para una agricultura moderna

Dicurán Extra líquido está inscrito en el R.O.C. de P. y M.F.
con el número 14310/83, categoría A (A-B).

Ciba-Geigy Sociedad Anónima
División Agroquímica
Apartado, 1628
Barcelona

Solicítelo a nuestros distribuidores o a nuestra Delegación en Lérida:
Ciba-Geigy Sociedad Anónima
Mosén Reig, Letra A
Telf. 23 28 91

El Municipi

L'Ajuntament Ple i la Comissió Municipal Permanent, en sessions celebrades durant el passat mes de gener, adoptaren els següents acords:

CARRETERA D'AGRAMUNT A TORNABOUS.

Havent estat inclosa l'obra dita en el Pla Únic d'Obres i Serveis per al 1978, de conformitat a la normativa de Plans Provincials i concretament els Reials Decrets 668/1978 de 17 Febrer i 1779/1978, del 15 de Juliol, s'acorda acudir al Banc de Crèdit Local d'Espanya, sol licitant un préstec a través de l' Exma. Diputació Provincial en les condicions que el dit Banc estableixi segons la normativa abans dita.

LLICÈNCIES D'OBRES.

Al Sr. Enric Gasull Minguella per a la construcció d'un grup de set vivendes unifamiliars al carrer paral·lel a l'Institut.

Al Sr. Segimon Ribera Verdaguer, per alçar dos metres la casa situada a l'avinguda J. Mestres amb reforma façana i obres interiors.

Al Sr. Joan Puig Cahelles, per a realitzar obres interiors casa Raval de Puigverd.

Al Sr. Josep M.ª Camats Nadal, cobrir part de la terrassa posterior a la casa del carrer St. Joan.

Al Sr. Ignasi Oromí Vallverdú, obertura de fonaments al pati Passeig Josep Brufau.

Al Sr. Pere Palomino Oropesa, enrajolar entrada al carrer Castell.

Al Sr. Jeroni Valls Segura per a l'obertura d'una vidriera a la part posterior del garatge al carrer Sta. Esperança.

A la Sra. Soledat Balagueró Escolà, per al canvi de vigues del sostre de la casa al carrer Aspi.

Al Sr. Pere Añe Marquilles, substituir porta baixos casa Raval de Puigverd.

A Empresa Ribera, per a pavimentació del nou local de cinema a l'avinguda J. Mestres.

Als Srs. Antoni Esteve i J. Beneit, construcció d'un immoble compost de baixos i 24 vivendes de Renda Limitada, Grup 1er. al carrer Gasolinera.

Al Sr. Antoni Pampalona Gilabert, obres interiors a la casa carrer Circumval·lació.

Al Sr. Josep M.ª Piulats Solé, tancar pati al Raval de Puigverd.

Al Sr. Antoni Ginés Giménez, obres interiors casa carrer Sabateria.

CLAVEGUERAM.

Al Sr. Marià Ribera Herbera, per connexió a la xarxa general pel carrer Congregació.

Al Sr. Enric Gasull Minguella, per a realitzar tres junctons a la xarxa general per al desguàs d'aigües de les vivendes a construir al carrer paral·lel a l'Institut.

PRESES D'AIGUA.

Al Sr. Enric Gasull Minguella, per les obres a realitzar al carrer Institut.

RÈTOL LLUMINÓS.

S'autoritza al Sr. Jaume Brils Fauria, la col·locació d'un rètol lluminós al carrer Guimerà.

PLACA GUAL.

Al Sr. Josep Ros Coma, se li concedeix permís per la col·locació d'una placa de gual, per sortida de cotxes, al carrer Congregació.

LIQUIDACIÓ GESTORIA VILA.

Es aprova l'extracte de comptes de dita Gestoria corresponent al quart trimestre de l'any anterior.

COMPTES I FACTURES.

Se n'aproven diverses per un import de 561 010 Ptes.

 Pregueu a Déu per l'ànima de
DOMÈNEC PUIG I BONCOMPTE
 que morí cristianament el dia 22 de gener
 a l'edat de 79 anys, confortat amb els
 Auxilis Espirituals.
 A. C. S.
 Els seus apenats: Esposa, Carme Solé; filles,
 fills polítics, néts, germans, nebots i altres fami-
 liars, us demanen una oració per la seva ànima.
 Agramunt, febrer de 1979

Ser de DRETA i ser d'ESQUERRA

No sé si aquest paper sortirà abans de les eleccions generals. Però sí, segur, que serà publicat abans de les municipals. Les eleccions que s'han de celebrar a la nostra Vila són les que, de debò, ens afectaran més. Els senadors, els diputats, els consellers i d'altres nivells polítics, són, vulguem-ho o no, línies polítiques certament allunyades de la nostra realitat més immediata. Però un batlle i un ajuntament són poders polítics al nostre abast, uns espais dins dels quals tots nosaltres serem regits arran dels nostres interessos locals.

I com deia el mes passat, serà la primera vegada que serem presidits per un consistori democràtic de resultes d'uns comicis democràtics. És molt important de pensar que la nostra petita comunitat haurà de funcionar democràticament, vull dir amb un consistori a través del qual el poble exercirà el seu poder. Si aquestes paraules, llegides en els diaris i referides als parlamentaris, tenen connotacions remotes, gairebé falòrniques, perquè són atribuïdes a persones amb càrrecs molt distants, esdevenen mots vius, i fins i tot potser atabaladors, quan són adjudicats a tots nosaltres, i més, molt més, en ser assignades a les persones que hauran de regir l'ajuntament nou.

M'apresso a afirmar de seguida, que en dir el que acabo de dir, el nou consistori haurà de tenir una conformació que precisament el faci viable i eficaç dins la seva naturalesa democràtica. Ser democràtic, com he dit més amunt, vol dir que el poble pugui exercir el seu poder a través d'organismes idonis. No és un poble qui és democràtic, sinó que ho ha de ser el govern a través del qual el poble pugui exercir el seu poder; ho ha de ser un ajuntament per tal que, amb la seva funció, quedi palès l'accés del poble en el comandament. Un poble serà democràtic, doncs per la seva voluntat a regir-se per ell mateix.

Així, podríem dir que un ajuntament no ha de ser ni de dreta ni d'esquerra: ha de ser simplement democràtic. Perquè en certa manera un poble és el que és: és de dreta en tant que conservador de tot allò que informa el seu patrimoni històric, cultural, tradicional, etc.; i és d'esquerra en tant que força dinàmica per a assolir tot allò que li falta per a esdevenir un poble més segur, més consistent, més coneixedor d'ell mateix.

Potser caldria explicar-ho una mica més. Un agramuntí, per exemple, se sentirà de dreta quan es tracti de conservar la llengua, de conservar les tradicions, de conservar la fesomia medieval de la seva vila, de conservar el paisatge, de conservar l'ecologia, de conservar el dret a treure el cap per la finestra i poder respirar aire net, de conservar els camins viables per a passejar-hi, de conservar de la història i de la geografia tot allò que l'enriqueixi.

I un agramuntí se sentirà d'esquerra quan es tracti de reivindicar una salubritat cada dia més reeixida, una cultura més abastable, un lloc de treball segur, un salari just, un espai de temps per a l'oci i el repòs i l'esbarjo, una eficàcia a exigir a tothom, un lloc per a cada nen a l'escola amb possibilitat d'accés a l'ensenyament mitjà i superior, un vot que sigui una resposta certa a un coneixement dels drets i dels deures de cada ciutadà...

Perquè essent alhora en la «permanència» i en la «innovació» és com podrem ser de debò persones lliures.

En definitiva potser només hi ha un precepte per assolir de cop tot aquest joc reculat i actual: i és ser respectuosos amb allò que cadascú ha elegit viure. Perquè ningú és ningú per a judicar la «vida» dels altres si hom encara no ha sortit de les limitacions que li fan confondre permanència amb «privilegi», i innovació amb «revolució». Doncs no és amb les pròpies mancances com ens podem apropar al caliu de la veritat de l'altre. Sinó acceptant que, més enllà del propi clos, hi batrega el desig de tothom. I no és defensant les nostres petiteses com ens farem grans, sinó que la nostra riquesa ens vindrà del veïnatge amb la lucidesa del proïsme. Ja que ningú no és nat savi ni ningú és fet per a sempre igual a ell mateix. Sinó que és amb la vida que disfrutem fent colla com ens arriba la saviesa i ens bastim, a poc a poc, persones. I al cap i a la fi d'això es tracta: ser persones nosaltres a còpia d'aprendre-ho de qui, vivint, ens acompanya: els altres.

Qui és fora del conjunt, és parcialitat. I qui és fora del tot, és partió.

Guillem Viladot